

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Σατυρικὸν ποίημα

διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855. (α).

“Καφέ καὶ ζάχαρη!
„Γόβαις, καὶ μικρὰ παπουτζάκια!”
(Μοσχομάγα τῶν Ἀθηνῶν.)

I.

Δὲν ψάλλω μάχας κρατερὰς, οὐδὲ ἥρώων φόνους,
Δὲν τραγωδῶ τοῦ ἔρωτος τοὺς γλυκυπίκρους πόνους,
Οὐδὲ εἰς λύραν τρυφηλὴν προσφαύω τοὺς δακτύλους!
Ὡς Δὸν-Κισσότης, πόλεμον εἰς τοὺς ἀνεμομύλους
Κηρύττω! . . . Ὡσὰν Δαναῖς τὸν τετρυμμένον πῖτον
Ν’ ἀναπληρῶνω προσπαῖω, κατὰ τὸν πάλαι μῦθον! . . .

(α) Ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τῷ συστηθέντι παρὰ τοῦ ἐν Τεργέστη φιλογενοῦς κυρίου Ἀμβροσίου Ῥάλλη, πρὸς τοῖς ἄλλοις καλοῖς ποιήμασιν ὑπεβλήθη κατὰ τὸ 1855 καὶ σάτυρά τις ὑπὸ τὸν τίτλον “Ἡ Πόλις τῶν Ἀθηνῶν”, πολλὰ καὶ περίεργα ἀτοπήματα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας διακωμωδοῦσα, ἔργον τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν στεφθέντος ποιητοῦ Κυρίου Θεοδώρου Ὀρφανίδου διὰ τὸ συνυποβληθὲν μετ’ αὐτῆς ἐπικὸν ποίημά του “Ἀννα καὶ Φλώρος, ἢ Ὁ Πύργος τῆς Πέτρας.”

Καὶ τὸ μὲν ἐπικὸν ἐκεῖνο ποίημα κατέστη οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι γνωστὸν διὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἐκδόσεων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ διὰ τῆς ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων καταχωρηθείσης πραγματείας τοῦ ἐραστοῦ τῶν καλλονῶν τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Παρνασσοῦ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ὑμενῆ, τοῦ συγγράφαντος

Ὡς ὁ Ἰξίων κυνηγῶ νεφέλην! . . . μ' ἄλλους λόγους
Ἐπιχειρῶ ἀδύνατα! . . . ἐπιχειρῶ μὲ ψόγους,
Καὶ σκώμματα, τὴν γάγγραιναν τοῦ Ἔθνους μου νὰ καύσω,
Τοῦ γαύρου ἐλαττώματος τὴν κεφαλὴν νὰ θραύσω,
Καὶ νὰ σᾶς δείξω σύσσωμον τὴν ἡθικὴν πανώλην
Ἦτις ἐπέσκηψε δεινὴ 'ς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν.

τὸν παράλληλον τῆς Μούσης τοῦ κ. Ὀρφανίδου καὶ τοῦ Γεωργίου Ζαλακώστα.

Ἡ κομψὴ ὅμως ἐκείνη σάτυρα ἔμεινε μέχρι τοῦδε ἀδημοσίευτος, ἕνεκα σπουδαιότερων ἴσως ἐπιστημονικῶν ἀσχολιῶν τοῦ ποιητοῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ὁ κύριος Ὀρφανίδης τὴν καλοκαγαθίαν, κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίαν μας, νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ τὸ χειρόγραφόν του πρὸς ἀνάγνωσιν, ἐζητήσαμεν συγχρόνως καὶ ἐλάβομεν τὴν συγκατάθεσίν του νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τινὰ ἀποσπάσματα, ὅπως δώσωμεν ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ἔργου τοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ “Ἑθνικοῦ Ἡμερολογίου”.

Ἐλπίζομεν δὲ βραδύτερον νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ὁλόκληρον τὸ ποίημα, ἀφ’ οὗ, ὥς μᾶς ὑπεσχέθη ὁ ποιητής, τὸ ἀναθεωρήσῃ καὶ τὸ ἐπεξεργασθῇ.

Ἀναγνόντες δὲ αὐτὸ, τὸ θεωροῦμεν, συμφώνως μετὰ τοῦ αὐστηροῦ καὶ δικαίου περὶ τὰς τοιαύτας κρίσεις σεβαστοῦ μας φίλου καὶ διδασκάλου κυρίου Φιλίππου Ἰωάννου, τοῦ καὶ εἰσηγητοῦ τῆς δικασάσης Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸν διαγωνισμόν τοῦ ἔτους ἐκείνου, — “Ποίημα ἐμ-
“φαῖνον ἀληθῶς οὐκ ὀλίγον σατυρικὸν πνεῦμα, καὶ σατυρίζον οὐχὶ πρό-
“σωπα, ἀλλὰ πράγματα μεμπτὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἔχον δὲ
“λεκτικὸν καθαρόν, ὁμαλὸν, καὶ στιχουργίαν τελείαν.” (Ἴδε ἔκθεσιν Φιλίππου Ἰωάννου τοῦ 1855 σελ. 32.)

Ἀφ’ ὅσα ἀνέγνωμεν ἐν τῷ χειρογράφῳ ποιήματι “Ἡ Πόλις τῶν Ἀθηνῶν” περιλαμβάνει ὅσα εἶδεν ἐντὸς δύο ἡμερονυκτίων ἐν Ἀθήναις ὁ ποιητής, ὅστις ἀνέρχεται ἐκ Πειραιῶς ὡς ξένος. Κατὰ τὰς δύο ἡμέρας περιέρχεται τὴν πόλιν, τὰ καφενεῖα, τὴν ἀγορὰν, τοὺς περιπάτους, τὰ Δημόσια καταστήματα, τὰ Βουλευτήρια κ. τ. λ. Κατὰ δὲ τὰς δύο ἑσπέρας παρευρίσκεται εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς Ὑψηλῆς καὶ Χαμηλῆς κοινωνίας, ὅπου συλλέγει διάφορα ἀνέκδοτα, προσκαλεῖται εἰς τὰς ἐσπερίδας τῶν λεγομένων ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν ἐπισήμων ξένων· ὑπάγει εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Ἀνακτόρων, καὶ τέλος μᾶς πληροφορεῖ

II.

“Ὅθεν μὲ βλέμμα ζωηρὸν, μὲ μειδιῶντα χεῖλη
 Καὶ εὐθυμίαν πρέπουσαν τολμᾷ νὰ ἀπαγγεῖλῃ
 Κ’ ἡ μετριόφρων Μοῦσά μου τὰ θαρρά της ἔπη.
 — “Ἄλλ’ εἰς ἀγῶνα σοβαρὸν ἡ Σάτυρα δὲν πρέπει!”
 Θὰ κράξῃ ἴσως σύνοφρυς Ἀρίσταρχος κἀνένας.
 “ὦ! τὸ χεράκι του φιλῶ! καὶ σώας ἔχων φρένας
 Ἦξεύρ’ ὅτι δὲν εἶν’ ὀκτὼ αἱ Μοῦσαι, ἀλλ’ ἐννέα!
 Πλὴν ὦς προσθέσῃ· — “Κύτταξε, τί φράσις ἀγοραία!
 “Τί ὕψος ὅλως ταπεινόν!” — Ἄλλ’ ὅταν ὦς γελάσῃς
 Θηρεύεις ἀπαρέμφατα καὶ τορνευμένας φράσεις,
 Καὶ λέξεις ἀπὸ τῶν σοφῶν ἐγκάτων τοῦ Βαρίνου,
 Ἡ περὶ ὕψους αὐστηροὺς κανόνας τοῦ Λογγίνου;

III.

Ἐπάρχουσι σοφοὶ (κ’ ἐγὼ γνωρίζω ἓνα δύο,
 Τὸ στόμα πλὴν δι’ ἄτομα ἐρμητικῶς τὸ κλείω·)
 Συγχέοντες τὸ ποταπὸν καὶ ἀγενές γελοῖον
 Μ’ ὅ,τι καλεῖται ὑψηλὸν καὶ εὐγενές ἀστεῖον·
 Φέροντες πλήρη κόνεως τὰ ὑποδήματά των
 Καταβρενθύνονται εἰς τὰ ὀμματουῦάλιά των·
 Διὰ νὰ φαίνωνται σοφοὶ βαδίζουσι μονάχοι,
 Ψυχροὶ ὥς πάγοι τοῦ Βορρᾶ, σιωπηλοὶ ὥς βράχοι,

δι’ ἀστειοτάτης ἀφηγήσεως, πῶς λύονται τὰ δυσκολώτερα πολιτικὰ ζητήματα εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα τῆς Πλάκας καὶ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Γιακουμῆ. Ἐκαστον κεφάλαιον εἶναι αὐτοτελές τι ἐπεισόδιον, ὅπου διασύρεται καὶ διακωμωδεῖται τὸ ἐλάττωμα καὶ οὐχὶ τὸ ἄτομον.

Καταχωρίζομεν κατὰ πρῶτον τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σατύρας, ἥτις πρὸς τὸ ἐπαγωγὸν ἔχει πολὺ καὶ τὸ διδακτικὸν, καὶ ἐνθυμίζει οὐκ ὀλίγον τὸν Γάλλον ποιητὴν τῆς “Art poétique.”

Καὶ βλέπουσι βαδίζοντες τῆς μύτης των τὴν ἄκραν·
 Ἡ γυνῶσις ὅλη, κατ' αὐτοὺς, οἴκει ὑπὸ φαλάκραν,
 Καὶ ὑπὸ τρίχας πολιὰς κ' εἰς αὖλακας ρυτίδων
 Ἐγκρύπτονται οἱ Ψησαυροὶ τῶν Ψείων Πιερίδων·
 Εἰς χεῖράς των ἂν ἔπιπτον ἐκ τάφου ἀναστάντες
 Ἀριστοφάνης, Μένανδρος, Λουκιανὸς καὶ πάντες
 Ὅσοι εἰς τέρψιν τὰς ψυχὰς ἐκίνουν τῶν προγόνων
 Κακὰ τὴν εἶχον! ἐπειδὴ χωρὶς καρδίας πόνον
 Διὰ τὴν τόσῃν χάριν των, τὸ πνεῦμα, τὴν ραστώνην
 Ἀμέσως ὧς ἐπέμποντο εἰς ὑψηλὴν ἀγχόνην.
 Πιστεύων τὴν σοφίαν των ἔαν τοὺς ἐρωτήσης
 Ὅποιαν γνώμην ἔχουσι καὶ ποίας φέρουν κρίσεις
 Περὶ τοῦ Γάλλου Βοαλώ; σοὶ λέγουν· εἶν' ἀχρεῖος!
 Κακόζηλος! ἀναίσθητος! ἀνούσιος! γελοῖος!
 Καὶ ὁ Μολιέρος; — “ὦ! αὐτὸς τοῦ Πλαύτου Διασώτης,
 Τοῦ Τερεντίου μιμητῆς, ἀξίζει ὁ προδότης
 Νὰ λάβῃ ἐπὶ τῶν γλουτῶν πληγὰς καὶ μαστιγώσεις!”
 — Καὶ ὁ Βειλλάνδος; — “Τοῦ μωροῦ αὐτοῦ ἂν ἀναγνώσῃς
 Τοὺς Ἀβδηρίτας, ὧς ἰδῇς ὅτ' ἔγινεν εὐγλώττως
 Μὲ τῶν γαδάρων τὰς σκιὰς ὁ γάδαρος ὁ πρῶτος!”
 — Ὁ Κοτζεβού; — “Ἀνάξιος διὰ νὰ ἔχῃ τάφον!”
 — Καὶ ὁ Κερβάντης; — “Δὸν-Κισσὸτ, τὸν Δὸν-Κισσὸτ
 συγγράφων!”

IV.

E pur si muove! οἱ βροτοὶ ἀπὸ Ἀδάμ καὶ Νῶε,
 Καὶ ἀπὸ Δευκαλίωνος, γελῶμεν· αἱ ἀΐῳαι
 Κινήσεις τῆς καρδίας μας δι' ὧν ἀντανακλᾶται
 Ὡς τὰ χεῖλη τὸ μειδίαμα εἶναι ζωῆς γεμάται,

Καὶ μόνον τότε σβύνεται, ἂν καὶ πολὺ προσκαίρως
 Τοῦ βίου τὸ πολύδακρυ καὶ ταραχῶδες μέρος.
 Πρὸς τί, λοιπὸν, προτίμησις ποιήσεως ὄρηνούσης;
 Πρὸς τί ἢ καταφρόνησις τῆς τερπνοτέρας Μούσης;
 Πρὸς τί; . . . ἅφ' οὗ καὶ ἄνθρωποι καὶ ὅλ' ἡ κοινωνία
 Δέν εἶναι, ἢ διηνεκῆς ἀστεία κωμωδία,
 Κί' ἅφ' οὗ σταθμίζῃ ὁ σοφὸς καὶ δογματίζει τέλος
 “— Ὅτι βαρύνει ὁ κλαυθμὸς ὁπόσον καὶ ὁ γέλως;”

V.

Πλὴν εἶναι τέχνη τὸ γελᾶν καὶ τέχνη λεπτοτάτη·
 Εὐρεῖα, ὥσάν πέλαγος ποῦ ἄνεμος ταραττει,
 Κί' ὅπου εὐρίσκοντ' ὕφαλοι καὶ Συμπληγάδες νῆσοι·
 Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ὄρητὸν ὅστις ποτέ τολμήσῃ
 Ἀφρόνως νᾶ τὸ διαβῆναι ποντοπορῶν μὲ ὅσα
 Τὸν ἔμαθε τῆς παλαιᾶς ποιήσεως ἡ γλῶσσα,
 Ἡ μὲ τῶν ἀναγνώσεων τὸν ξένον ὅλως πλοῦτον,
 Ἄν φύσει δέν αἰσθάνεται προορισμὸν τοιοῦτον.
 Ὁ κωμικὸς (καθὼς ἐγὼ τὸν ἐννοῶ) ἐμβλέπει
 Ἐκεῖ ποῦ πρέπει, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ποῦ δέν πρέπει.
 Αὐτὸς εἰς μίαν κίνησιν, ἐν βλέμμα, λέξιν μίαν,
 Κατανοεῖ τὴν ἔνοχον, ἢ ἀσθενῆ καρδίαν.
 Γελῶν ἐνίοτε κινεῖ τὸν κοπετὸν τῶν ἄλλων,
 Καὶ παίζων, εἶν' ὁ μέγιστος τῶν σοφοδιδασκάλων.
 Ἐὰν σκοπείμῃς σιωπᾶ, δίκην καλοῦ τεχνίτου,
 Εἶν' εὐγλωττος ὡς καὶ αὐτὴ ἀκόμ' ἡ σιωπὴ του.
 Διότι ῥέει πύρινον τὸ αἷμά του ὅς τὰς φλέβας,
 Δέν τὸν ναρκόν' ἢ ἐντροπὴ, δέν τὸν πτοεῖ τὸ σέβας,
 Καὶ βλέπ' εἰς τὸν πατέρα του αὐτὸν μὲ ἡΐος κρύον
 Ὅτ' ἔχει οὐχὶ ὁ πατήρ, ἀλλ' ὁ ὄρητὸς γελοῖον.

VI.

Τώρα, παιδρά μου Θάλεια, τὰ περιμένης ἴσως
 Θερμῶς νὰ σ' ἐπικαλεσθῶ. Πλὴν μέγα τρέφω μῖσος
 Εἰς τὰ συνήθη· τὸ καινὸν ἐνίστε μ' εὐφραίνει.
 Πολλοὶ σ' ἐπεκαλέσθησαν καὶ εἰς' ἀπηυδημένη!
 Ἐαπλώσου! Εἰς τὸ μαλακὸν θρονίον σου ξαπλώσου!
 Καὶ τόσον ἀδιάκριτος δὲν εἶμαι ὁπαδός σου.
 Ἐντὸς φιάλης ἢ θεᾶ οἰκεῖ τῆς εὐγλωττίας,
 Καὶ τοῦ Ἠπίτου ὁ καλὸς μ' ἐμπνέει ἀνδρῶσμίας (α)
 Ὡσὰν νὰ ἔχω δεκτόκτ' ἐνθουσιώδεις Μούσας
 Τὴν φαντασίαν ἔς ἀχανεῖς ἐκτάσεις ὁδηγούσας.
 Ἐπειτα, κόρη μου χρυσῇ, μὴ πρόκειται νὰ ψάλω
 Ἀρματωλοὺς, ἢ Ἀπατριν, ἢ ὅμοιον τι ἄλλο;
 Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς, ἐγὼ σκοπὸν δὲν ἔχω
 Ὡς ὁ Φαέδων εἰς κενὸν διφρηλατῶν νὰ τρέχω,
 Ἀλλὰ ὥς σκώληξ πάμμικρος σκωληκοκοινωνίας
 Νὰ ψάλω τοῦ βορβόρου τῆς τὰ αἴσχη καὶ κακίας.
 Ἄν πάλιν, χρυσοπλόκαμος καὶ προσφιλὴς μοι Μοῦσα,
 Γενναῖον διασώτην σου μεγάλως εὐνοοῦσα
 Θελήσης μὲ τὴν χάριν σου τὸν νοῦν του νὰ φωτίσης,
 Τὸν Μῶμον πέμψον παρ' ἐμοί, ἢ πονηρά μας φύσις
 Τὰ πύρινά του σκώμματα ἂν δοκιμάσῃ, ἴσως
 Συστείλῃ τὸ κατ' Ἀρετῆς διηνεκές τῆς μῖσος,
 Κι' Ἰόλαος μὲ Ἡρακλῆν διὰ βελῶν πικρίας
 Ἰσως καταδαμάσωμεν τὴν Ὑδραν τῆς Κακίας.

(α) Ἀναφέρει ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸν μακαρίτην φίλον του τὸν
 Ἰατρὸν Ἠπίτην, ὅστις πρῶτος κατέγεινε σπουδαίως ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ
 ἀντικειμένου τῆς Ἑλληνικῆς Οἰνοποιίας, καὶ ἀπέδειξεν ἐπιτυχῶς, ὅτι
 ἡ ἀπειροκαλία μας εἶναι κυρία πηγὴ τῆς ἑλληνικῆς πτωχείας.

VII.

Ἄνέρχομαι λοιπὸν πεζὸς ἐκ Πειραιῶς, ὥς ξένος,
Καὶ τὸ Θησεῖον χαιρετῶ καταβεβακχευμένος.
Ἀντίκρυ μου ὁ Παρθενὼν, ἡ Πνῦξ, καὶ τόσα ἄλλα
Ἐν ἔρειπίοις τέλεια, καὶ ἐν μικροῖς μεγάλα,
Τὸν νοῦν μου ἠλεκτρίζουσι· κ' ἐνῶ μ' ἐν βῆμα μόνον
Εἵκοσι δύω σκοτεινῶν διαπερῶ αἰώνων
Τὸ ἀχανές διάστημα· ἐν ᾧ 'ς ἐκστάσεις θείας
Συνομιλῶ μὲ τὰς σκιὰς τῆς παλαιᾶς εὐκλείας,
Ὡς ἄλλοτε ἐνθουσιῶν ὁ Ἀγγλο-Ἕλλην Βύρων·
Αἰσθάνομ' ὅτι μὲ ὠθοῦν . . . στρέφω . . . καὶ ἀγέλη χοίρων
Μὲ γρυλλισμόν χαρμόσυνον θηρίων σαρκοβόρων
Παντόθεν μὲ πολιορκεῖ στενῶς ἐντὸς βορβόρων.

VIII.

Ἀδυνατῶν διὰ μιᾶς νὰ στρέψω 'ς τὰ ὀπίσω,
Καὶ τῶν χρυσῶν μου ἰδεῶν τὸ νῆμα νὰ ἀφήσω,
Κ' ἐνδοὺς εἰς ὅσα παριστᾷ ἡ πλάνος φαντασία
Τοὺς χοίρους Δῆμον θεωρῶ ἐν πλήρει ἐκκλησίᾳ,
Καὶ ἓνα Δημοσθενικὸν “ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι!”
Ἵ τὰ μειδιῶντα χεῖλη μου εἰρωνικῶς ἐκπνέει
Πλὴν συνελθὼν τὰ πέριξ μου παρατηρῶ μὲ τρόμον,
Διὰ τὸ λάθος μου γελῶ, καὶ ἀκολουθῶ τὸν δρόμον,
Ἀφ' οὗ διὰ τῆς ῥάβδου μου τῆς ἐμπνευσάσης φρίκην
Εἰς τοὺς πολιορκοῦντάς με ἐπέβαλα συνθήκην.

IX.

Ἠρώτησα ἓνα τρανὸν καὶ ἄρχοντα τοῦ τόπου
Πῶς ἡ διόρθωσις ἀργεῖ ἐνὸς φρικτοῦ ἀτόπου,

Ἐρρίνως δὲ μ' ἀπήντησε πλήν σοβαρῶς ἐκεῖνος·
 — “Τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ νὰ γίνετ' ἀκινδύνως,
 ”Καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τοὺς ἐλευθέρους νόμους
 ”Οἱ χοῖροι εἶν' ἐλεύθεροι νὰ τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους·
 ”Ἐπειτα, μοὶ ἐπρόσθεσεν, ὀλίγον μειδιάσας,
 ”Ἄν ἐξετάσῃς τῶν ἔθνων τὰς πρωτεύουσας πάσας
 ”Χεῖρ χειροτέρας θὰ εὕρῃς ὅτ' ἔχουσιν εἰσόδους,
 ”Ἐν ᾧ μυρίας ἔκαμον κοινωνικὰς προόδους·
 ”Καὶ ἓνας λογιώτατος, σατυριστὴς ἐν μέρει,
 ”Μᾶς ἐβεβαίονε προχθές, ὅτι μεγάλως χαίρει
 ”Διὰ τὰς βελτιώσεις μας, προσθέσας τελευταῖον,
 ”Ὅτ' εἴμεθα ἀνώτεροι κι' αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων!”
 Οἱ λόγοι μὲ κατέπληξαν τοῦ Ἀβδηρίτου τούτου,
 Καὶ εἶδα, βοηθεῖά των, τὸ μέγεθος τοῦ νοῦ του.

.

(Περιγράφων κατόπιν ὁ ποιητὴς τὰς κυρίας μας, δίδει περὶ αὐτῶν τρεῖς τύπους· ἓνα τὸν τῆς Κυρίας τοῦ συρμοῦ, ἓνα τὸν τῆς Κυρίας τῶν Ἐπαρχιῶν, ὅπου τὰ ἀγνὰ ἀκόμη διασώζονται ἡθῇ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἓνα τὸν τῆς ἀναμιγνυομένης εἰς τὰς πολιτικὰς τῆς ἡμέρας μικροῦραδιουργίας. Δημοσιεύομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν πρῶτον τύπον τῶν ἐν Ἀθήναις Κυριῶν τοῦ συρμοῦ, ἂν καὶ ὀλίγον ἀτελῇ, καὶ ἐπικαλούμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀπώου συγγραφέως τὴν εὐμένειάν των.)

XXIII.

Αὐτὴν ἰδῆτε τὴν κομψὴν καὶ εὐγενῇ Κυρίαν . . .
 Παρισινὸν φιλάρεσκον εἰς τὴν ἐνδυμασίαν,

Ὡς σμαραγδόπτερον πτηνὸν τοῦ Γάγγου καὶ τῆς Κίνας
 Κοσμεῖ τὰς πλήρεις κλασικοῦ κονιορτοῦ Ἀθήνας.
 Εἰς τὰ ἀκμαῖα βλέποντες καὶ θελκτικά της κάλλη,
 Τὴν χαιρετῶσι κατ' ὁδὸν μικροί τε καὶ μεγάλοι,
 Κι' αὐτὴ μέ ἐν μειδίαμα τοὺς πάντας ἀνταμείβει.
 Ἀρχαία μὴν ἐκλάβητε πῶς εἶναι ἴσως Ἥβη,
 Διότι εἶναι ἡ γνωστὴ Madame! Κρομμυδοπούλου,
 Ἡ τὰς καρδίας δένουσα σφιγκτὰ μ' ἀλύσεις δούλου.

XXIV.

Περιπατεῖ, κ' ἐν ᾧ σειστή πηδᾷ καὶ καμαρόνει,
 Μὲ φόρεμα μεταξωτὸν τὰς ἀγυῖας σαρόνει.
 Εὐλογημένη ἡ στιγμή, ἡ ὥρα καὶ ὁ χρόνος,
 Κατ' ὃν μᾶς ἤλθε καὶ αὐτὴ ἡ μόδα τοῦ αἰῶνος.
 — Ἡ μόδα; . . . — Ὅχι, ὁ συρμός! κ' εἶν' ὄντως μ'
 εὐστοχίαν

Συρμός κατὰ τῆς λέξεως τὴν ὅλην σημασίαν.
 Πλὴν τρία γίνονται καλὰ μὲ τὰ παρακαλὰ των
 Ἀπὸ τὸν γραφικὸν αὐτὸν συρμὸν τῶν φορεμάτων.
 Πρῶτον οἱ ἔμποροι πωλοῦν κ' οἱ σύζυγοι πληρόνουν,
 (Καὶ τὸν εὐρέτην δι' αὐτὸ τιμῶ ὡς μεγαλόνουν).
 Δεύτερον γίνεται δραχμῶν τοῦλάχιστον μυρίων
 Οἰκονομία 'ς τὸ πτωχὸν δημοτικὸν Ταμεῖον.
 Διότι οὔτ' εἰς σάρωθρα ὁ δῆμος ἐξοδεύει,
 Οὔτε εἰς σαρωτὰς ὁδῶν· καὶ τρίτον προστατεύει
 Καὶ κρύπτει τὸ συρόμενον, Κυρίαι, φόρεμά σας
 Τοὺς πόδας σας καὶ μὲ αὐτοὺς κάνέν ἐλάττωμά σας.
 Πλὴν συγχωρεῖτε, ὡς τυφλὸς πλανῶμαι νυκτοβάτης
 Ἀφήσας τὴν Κυρίαν μας διὰ τὸ φόρεμά της.

XXV.

Εἶναι μικρὸς ὑπάλληλος ὁ νέος σύζυγός της,
 Πλὴν τί μέ τοῦτο; . . . πᾶμμικρος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις
 Δέν 'ξεύρει ἀπὸ τὰ μικρὰ νὰ πορισθῇ μεγάλα.
 Τρέχουν, λοιπὸν, 'ς τὸν οἶκόν των τὰ πάντα μέλι γάλα,
 Καὶ ἂν λαμβάνη ὡς μισθὸν δραχμάς διακοσίας,
 Δέν 'ξεύρω πως 'ς τὸν Διάβολον! γεννοῦν αὐταὶ χιλίας!
 Καὶ ἐπειδὴ ὁ φίλος μας περιπατῶν κοιμᾶται,
 'Επὶ ἀμάξης ῥάθυμος νυχθήμερόν πλανᾶται.

XXVI.

Θνητοὶ τινὲς ἀπέκτησαν ἐπὶ ἐκάστης χώρας
 Τὴν κακοπεριέργειαν τῆς μυθικῆς Πανδώρας,
 Τῶν πάντων ἐξετάζοντες τὴν ῥίζαν καὶ τὴν φύτραν,
 Καὶ τί 'μαγεύρευσ' ὁ καθεὶς εἰς τὴν μικράν του χύτραν.
 Τοῦ κὺρ Κρομμυδοπούλου μας αὐτοὶ παρατηροῦντες
 Τὰ ἔξοδα, ὠρμάσθιασαν χρυσοδουλειαῖς μέ φούνταις!
 Κι' ἄλλοι μὲν βεβαιόνουσιν ὅτι κερδίζει παίζων,
 Ἄλλοι δὲ ὅτι μυστικὸν γνωρίζει τῶν Κινέζων,
 Καὶ τὸν χαλκὸν μεταποιεῖ εἰς ἄργυρον· καὶ ἄλλοι
 Ὅτι εἰς τὰ κατὰστιχα ὀλίγον μεταβάλλει
 Τοὺς ἀριθμοὺς, καὶ γίνονται τὰ ἑκατὸν, ἐννέα,
 (Κ' εἰς τοῦτο κεῖτ' ἡ μέθοδος τοῦ πλουτισμοῦ ἡ νέα).
 Μὲ γέλοιον Σατανικόν, τέλος, γνωστοὶ ἐχθροὶ του
 Κηρύττουν πῶς τὸν εὐνοοῦν Οἱ προϊστάμενοί του.
 (Τὸ Οἱ δὲ ἄρθρον, κύριοι, ἀρσενικὸν ὅτ' εἶναι
 Καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ ἐξεύρετε.) Πλὴν χύνε,
 Ναί, χύνε, φθόνε τὸν δριμὺν ἰόν σου ἐν μανίᾳ,
 Καὶ δέν ἰδρώνουν τὰ τρανὰ τοῦ φίλου μας ὥτια . . .

XXVII.

Ἄλλ' ὅς ἀφήσωμεν αὐτὸν ἐν ᾧ τερπνῶς ὑπνώττει,
 Κι' ὅς ἐλθῶμεν εἰς τὴν κυρὰν Συμβίαν του, διότι
 Αὐτῆς ἡ συμπεριφορὰ, τὰ ἥθη καὶ οἱ τρόποι
 Εἶν' ἐκ τῶν δώρων τῶν λαμπρῶν ποῦ στέλλει ἡ Εὐρώπη.
 Ἄς τὴν ἀκολουθήσωμεν. Ἀφ' οὗ 'ς τοῦ Μαλανδρίνου
 Ἔγεινε κτήτωρ γαλλικοῦ καὶ νέου καπελίνου,
 Ἀφ' οὗ ἐπεξεώρησε μετ' ἀκριβολογίας
 Ὅσα μᾶς φέρουσιν οἱ „Frères Philippe” ἐκ Μασσαλίας,
 Ἀφ' οὗ εἰς τῆς κυρᾶς Ζιρὼ ἠγόρασε κρεπόνι,
 Κ' ἐπλήρωσεν, ὡς λέγουσι, τὸν τζιτζικα γι' ἀηδόνι,
 Καὶ εἰς τῆς Λιζιέ ἡ πρὶν ὡς κάμπη τῆς κοπρίας
 Μετεμορφώθη χρυσαλλίς στιλπνὴ τῆς Βραζιλίας,
 Ἀφ' οὗ κατανεστάτωσε Γιαννάκον καὶ Ψιμούλην
 Μὲ τὴν Παρδάλω, τὴν καλὴν καὶ τὴν πιστὴν τῆς δούλης,
 Ὑπάγει εἰς τῆς φίλης τῆς Κυρίας Πανταρώτα
 Νὰ μάθῃ δεκαεῖς ὥρων φαιδρὰ συμβεβηκότα

XXVIII.

Φιλιαναγνώστρια δεινὴ! ἀνέγνωσε μὲ ζῆλον
 Τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας, τὸν μαῦρον Πικουῖλον,
 Τοῦ Paul de Cock τὰ ἅπαντα (ὅπου μὲ θαυμασμόν τῆς
 Ἀπῆντης' ἓνα ἥρωα ὡσὰν τὸν σύζυγόν τῆς).
 Ἀλλὰ “ὁ Ῥήγας τοῦ Καρβῶ” τὴν ἐπληξεν ὡς βέλος
 Κ' ἐντύπωσιν τῆς ἔκαμε πρὸ πάντων εἰς τὸ τέλος (α).

(α) Διηγημάτιον ἔχον τὸ τέλος λίχν σκανδαλωδές, καὶ δημο-
 σιευθὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς ἓν τῶν ἐκλεκτοτέρων περιοδικῶν συγγραμ-
 μάτων μας.

XXIX.

Μέ τρυφερὰν λοιπὸν τροφὴν τραφεῖσα ἡ ψυχὴ τῆς
 Τρυφερωτέρᾳ Ψρίδακος κατέστη· κι' ὥς πυρῖτις
 Ἐξήναψε διὰ μιᾶς μ' ἓνα μικρὸν σπινθῆρα,
 Καὶ ἐξερράγη μέ σεισμοὺς εἰς φλογερὸν κρατῆρα.
 "Ἄν δεῖγμα δέ Ψελήσητε τῶν ὅσων λέγω δῆλον,
 Ἀκούσατε τί ἔλεγε 'ς ἀναχωροῦντα φίλον·
 "Θὰ ἀπομάσῃ ἡ ἡχὼ φωνᾶς νὰ ψιττακίζῃ,
 "Θὰ λησμονήσ' ὁ Ἥλιος τὸν κόσμον νὰ φωτίζῃ,
 "Κ' ἡ Ἰλαρὰ Πανσέληνος τὸ κύμα νὰ χρυσόνη,
 "Καὶ ἡ τερπνὴ Ψ' ἀπαρνηθῇ τὸ ἔαρ ἀνεμώνη,
 "Καὶ ἡ τρυγὼν προδότρια τὴν σύντροφον Ψ' ἀφήσῃ,
 "Ἄλλ' ἡ καρδίᾳ μου ποτὲ δέν Ψὰ σέ λησμονήσῃ." —
 — ὦ σεῖς οἱ μεταλλεύοντες τὸ πῦρ τῶν αἰσθημάτων
 Ἀκάματοι μεταφρασταὶ τῶν μυθιστορημάτων,
 Ἰδέτ' ὅτι δέν σπεύρατε κατὰ πετρῶν τὸν σπόρον,
 Καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου προσδέχῃτε τὸν φόρον.

XXX.

Ἐν τούτοις ἂν τὸν οἶκόν τῆς ὀλίγον ἐξετάσῃς,
 Θέλεις ἰδεῖ τὰ πράγματα ὑπ' ἀντιθέτους φάσεις·
 Διότι τὰ μὲν τέκνα τῆς μετὰ κλαυθμῶν ὀδύνης
 Διὰ νὰ παίξωσι ζητοῦν τὸν δίσκον τῆς Σελήνης,
 Τοῦ δὲ ἀνδρός τῆς τὰ καλὰ φορέματα ἐν βίᾳ
 Μέ λύχνους ταμιεύονται καὶ ἐλαιοδοχεῖα·
 Ἐδὼ δοχεῖον χρήσεως νυκτερινῆς ἀφίνει
 Ὑπὸ τὸ κλειδοκύμβαλον ἄρώματα νὰ χύνη·

Εκεῖ, ἐν ῥάκος ῥυπαρὸν ἐν μέσῳ τῶν δωμάτων
Ὡς μέτρον καθαρότητος ὑπάρχει τῶν σωμάτων·
Τὰ ἔπιπλά της κόνεως λεπτὴ καλύπτει πάχνη,
Καὶ πλέκει ὑπ' αὐτὰ ἱστοὺς ἢ φιλεργὸς ἀράχνη·
Εἰς δὲ τὸ μαγειρεῖόν της ὅστις τυχὸν κατέβη,
Εἰς πόλεμον ἐμφύλιον ἀπῆντησε τὰ σκεύη,
Καὶ εἶδε σύννεφα μυιῶν φαιδρῶν καὶ ἀπτοήτων
Θορυβωδῶς νὰ ἵπτανται ἐπάνω τῶν λεβήτων,
Ἐν ᾧ εἷς μάγειρος παχὺς προσψηλαφῶν τὸ οὖς του
Ἐκονδυλομαγεῖρενε τοὺς λογαριασμούς του.

XXXI.

Εἰς τοὺς χοροὺς δὲ τῆς αὐλῆς . . . κ. τ. λ.

Τοσαῦτα δημοσιεύομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκ τοῦ περιέργου
τούτου ποιήματος, ἐπιφυλασσόμενοι ἄλλοτε νὰ κοσμήσωμεν
τὸ Ἡμερολόγιον ἡμῶν διὰ περικοπῶν ἔτι μᾶλλον ὠραιοτέρων
καὶ περιεργοτέρων.

Ὁ Ἐκδότης.